

د قی شعری... کا نیا واک پښتوی وشک.. موراد علی

وشکان له ناخم همدن
خپان به دووکښ دفرشن
پنجکانم له جستم اداکښ و
لسر ملی « با » اداکش
هموویان به ابردووم دگښتو و ئویش
که ابردووشم دگات به ژوانت، دمرت.

د مگوت: شاعیران ژبان، تن به با نندکان دلو
به چی بریندارت کردم؟

نارزووم بوو بېم به قراج
فام به کسیش نددگرتو و
تنیا تنه بی!
لوشدا درم دکرد...
همووشته کی خمم
به چار نووسی خت به باس دکردی.

ئستا خریکی تنه کردن و م
تنه له و کاتانه دکم و
له خم خیا نه ت دکرد
له گښت دا
هندشم بهس که له گښت خمدا
له تنه خیا نه ت بکم.

زووتر دم ما وو شوانی ئستا
همووان پښان وایه گښاوم
زیرترم له جاران
نام و به م:
گیرفانم بهشی شوی ئم و رانه سړما یه داریده ناکات!

★★★★

شَو،

درختِ کان پشوو یا نه و

ئاسما نیش ته نگه نه فاس

چار ساری هه موو ئه وان نه لای ته یه

وهر بهر ده رگا...

گهر بهر قزی ته یه یه و نه بیت!

نوسینی: **موراد عهلی**